

[Poul Boeg.]

lig sådan at langt det meste af lovforslaget handler om erstatningsreglerne, og det udvalg, som var nedsat, og som afgav en betænkning, havde også kun et kommissorium til at behandle dette spørgsmål.

Der er ikke særlig meget i lovforslaget om det andet spørgsmål, men samtidig er det jo helt klart fra de kronikker, vi har set i de senere dage i søndags i Berlingske, i tirsdags i Politiken, fra det materiale, der fra forskellige nydannede organisationer er tilgået folketingsmedlemmerne, og fra den debat, vi har haft her, at det, der så udpræget interesserer offentligheden, er selve spørgsmålet om reglerne for oprettelse af atomkraftværker, og hvorvidt sådanne skal oprettes.

Jeg skal først gøre et par bemærkninger om det, der som sagt fylder mest, nemlig erstatningsreglerne. Der vil jeg blot her, hvor vi jo skal nøjes med at skitsere nogle generelle principper, pege på, at det centrale i dette forslag sammenholdt med den allerede eksisterende lov fra 1962 er, at der sker en ret betydelig udvidelse af statens ansvar. Det hilser vi med tilfredshed. Det ligger jo på linje med, hvad vi f. eks. for få dage siden hørte her i tinget i forbindelse med søloven; det ligger også på linje med udtalelser fra justitsministeren både i retsudvalget og til pressen om et øget ansvar fra det offentliges side.

Vi kan derfor i princippet tiltræde de ændringer, der her foreslås, ændringer, der jo er en konsekvens af internationalt og nordisk samarbejde. Vi hilser med særlig glæde det intensive nordiske samarbejde, der har ført til enighed, og vi kan tiltræde de konklusioner, som justitsministeren lægger op til, nemlig at man skal ratificere Pariskonventionen og tillægskonventionen, men ikke Wienerkonventionen.

Man er også inde på fra justitsministeriets side at ratificere Bruxelleskonventionen af 1971 om ansvaret for søtransport af atommateriale. Hvad det angår, ville vi blot mene, at det var ønskeligt, hvis vi ved lejlighed kunne få noget at vide om, hvordan de andre nordiske lande har stillet sig.

Men som jeg sagde før, er det, der egentlig synes at interessere mest, det mere principielle spørgsmål om oprettelse og godkendelse af atomkraftværker.

Selv om en anden ordfører har været inde

på det, synes jeg, det af hensyn til offentligheden er meget vigtigt, at vi her får præciseret, at dette lovforslag jo ikke i sig selv tager nogen stilling for eller imod oprettelsen af atomkraftværker. Det, som loven gør, er, at den etablerer en procedure, og her er det væsentligt at hæfte sig ved, at vi jo har den fundamentale retsregel, at hvad der ikke udtrykkeligt er forbudt borgerne, det er dem tilladt. Derfor ligger der netop en beskyttelse i, at man forbyder oprettelse af atomkraftværker i den forstand, at det kun kan gøres, hvis man har en forudgående godkendelse.

I spørgsmålet om, hvorvidt sådan godkendelse skal gives, og hvordan man altså skal stille sig til spørgsmålet, stiller centrumdemokraterne sig i princippet positivt til oprettelse af atomkraftværker. Men samtidig vil vi gerne sige, at det naturligvis ikke betyder, at vi ikke er indstillet på at tage hensyn til de mange røster, der har rejst sig i befolkningen, som advarer mod oprettelsen af atomkraftværker.

Det fremgår jo af dette, at der i hvert fald i store dele af befolkningen gør sig bekymringer gældende. Og dér har vi for det første det rent principielle standpunkt, at når befolkningen eller en del af befolkningen giver udtryk for bekymringer, kan vi ikke uden videre tillade os at tage disse bekymringer let, og det må gælde, hvad enten man ville komme sagligt til den konklusion, at bekymringerne var berettigede eller at de ikke var berettigede; det må være en opgave for folketinget at berolige befolkningen, hvis den er bekymret.

Men dertil kommer for det andet i det konkrete tilfælde, at der ikke foreligger nogen klar og utvetydig dokumentation for, at denne bekymring er helt uberettiget. Forholdet er jo det, at der fra forskellige eksperter side foreligger forskellige udtalelser om de farer, der kan være involveret i denne forbindelse; var eksperterne blot enige, var det ret så enkel en sag.

Det, jeg vil sige med dette, er altså blot, at vi er indstillet på, når vi kommer til udvalgsbehandlingen, at se meget nøje og meget detaljeret på de synspunkter, der dér er kommet frem, og lade dem indgå i den endelige beslutningsproces, men vort primære udgangspunkt er altså en positiv holdning over for atomkraftværker.